

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG

BUREAU & REDACTIE:
DRUKKERIJ COLLÉE
REGULIËRENWAL (Steenderpoort)
— TONGEREN —
Postчек № 84855. — Telefoon 12.

AANKONDIGINGEN.

Pris per regel fr. 1,00
Tusschen Allerlei en Provincie-
nieuws fr. 2,00
Kleine aankondigingen :
Van 1 tot 4 regels fr. 3,50
Elke regel meer fr. 0,75

Hoogfeest van O. H. Hemelvaart

Vestig dagen nadat Christus in Majestéit uit den dood was opgestaan, had Hij nog een aarde vertoefd. Veelvuldig was Hij toen aan de Zijnen verschenen en den laatsten dag, voerde Hij hen naar den top van den Olijfberg en steg voor de oogen zijner heilige Moeder, zijner Apostelen en veler leerlingen, door de kracht van zijn goddelijke en verheerlijkte natuur, ten hoogsten hemel op. Dit historisch feit — de wondervolle, volledige zijner Verrijzenis — vormt het iustierlijk hoofdmotief van dit hoogfeest (vs. Heeren).

Het dogma, door dit feest beleden, is reeds in de apostolische geloofsbelijdenis opgenomen, maar de liturgische viering is ook van overvloedige dagtekening. Daar zij reeds bij Eusebius in 325 vermeld wordt. Zij heeft zelfs, naar de meening van Sint Augustinus, een apostolischen oorsprong.

Het geloofsgeheim van 's Heeren Hemelvaart komt in de II. Mis herhaaldelijk tot uitdrukking, in den Introitus zoowel als in het Offertorium, terwijl de Epistel tot de zeldzame gevallen behoort, waarin het mysterie van den dag evenzeer als in het evangelie verhaald wordt. Als symbolische voorstelling wordt na lezing van dit Evangelie de Paschschakel — den lichtstralenden Verzene zinnbeeldend — uitgedoofd.

Alle voorzorgingen nopens Christus waren verzwaart. De bittere lijdenskelk was gedronken tot den laatsten druppel toe; aan de gerechtigheid God was voldaan; de gefloten Hemel was heropend. De Apostelen waren onderricht, hun geloof was gevestigd, in hun heilige ambten waren zij bevestigd en met volmachten toegerust; de heilige Sacramenten hadden als Bronnellen van genaden een onoverweldbaar leven ontvangen. De Zoon Gods had zijn door de goddelijke liefde gestelde levensroeping volbracht; de ure der opvaart tot zijn hemelchen Vader was daar. Voor de oogen der 120 uitverkorenen getuigen, daten de Engelen op aarde, om Hem te beveliden naar zijn goddelijk Koninkrijk.

De heilige Vaders hebben zich de vraag gesteld, waarom de Zalmaker in goddelijke majestéit en oppermacht ten Hemel is opgestegen. En zij hebben de volgende vijf redenen aangegeven; om het woord zichtbaar te vervullen, dat zij ommaal van Pilatus had gezeven, dat zijn rijk « niet van deze wereld was », maar grondvest « in de heerlijkheid van zijn hemelchen Vader »; omdat het voorgezagen was, dat zijn algeminteld lichaam in zijn ebricvolte, hemelche verheerlijking zou worden aanschouwd; om den door Adams zonde gelosten hemel, in volle majestéit voor ons te openen, en ons daar een plaats te beruuden; om voor ons immer een Middelaar en voorspreker te zijn en te blijven bij den troon van zijn hemelchen Vader; en vooral om volgens zijn eigen goddelijk woord, over zijn H. Kerk « den Geest van waarheid » met diens goddelijke genadegunsten te doen nederdalen.

Hooger Leven

WIE A ZEGT MOET OOK B ZEGGEN.

Zoo luidt een spreekwoord, dat ook bestaat in 't Engelsch, in 't Duitsch en ook in andere talen. De betekenis is, dat als men eens op een bepaalden weg gebraukt is, men dezen verder zal volgen.

De overbassing zijn verfvuldigd. Doch zie hier een aardige, en wel een heel belangrijke zaak.

... was 'n ventje van 6 jaar... (n Toto kon het lezen...

... had men hem 'n alfabet met prentjes... zocht, doch beter dan de letters had hij een groep de prantjes bestudeerd, die kenbaar was, van den aap (A) tot zebra (Z). Hij kende al drie letters A-B-C, en deed hij geleerd zonder de minste moeite van zijn kant, want men had hem al zoo vaak gezegd dat zijn boek 'n A-B-C-boek was.

... voor 23 andere letters nu had hij een aangelezen schrik. Hij vertoovde niet, ze schenen hem vol ongekende moeilijkheden...

... delijk werd toch door pa en ma besloten dat Toto 't alfabet moest leeren. Dat heel gemakkelijk... Ma zou hem helpen. Zij nam Toto op haren schoot, gaf

hem 'n boek en begon:

— Toto moet later 'n geleerd man worden, ha lieveling... en de « lieveling » keek ma aan alsof hij 't in Parijs hoorde donderen.

— Zie nu, Toto, ik ga u de letters leeren... Dit is een aap...

— Ja, maaije, dat is 'na martikoo!...

— Maar hier bij dien aap staat nog wat, zie eens goed... dat is een A... a-a-a... zeg nu ook eens aaaa!...

Toto zei niks.

— Allo, manneke, zeg eens aaaa... aaaa!

Toto blof zwijgen... en keek maar vuiler en vuiler.

— Wat is er, Toto?... Zijt ge ziek, schatje?...?

— Neeeje, maaije, maar 'k wil niet A zeggen!...

— En waarom niet, Toto?...?

— Omdat als 'k dan Aa zeg, dan moet ik ook B zeggen en ook C, en ook de andere... en dat wil ik niet!...

Er zijn in de wereld, o, zoveel Toto's!... Hun alfabet is samengesteld niet uit letters maar uit waarheden, die ze moeten geloven, en geboden, die ze volbrengen moeten.

Dat Alphabet heeft een A, de eerste waarheid, die ze moeten geloven: het bestaan van God. En de rest 't Toto's strijden tegen evenals de kleine en willen geen A zeggen, want ze zijn wel slim genoeg om in te zien, dat eemaal A gezegd, de rest logisch volgen moet, dat begreep de kleine Toto al en dat begrijpt ook de groote!...

En ze hebben gelijk, want al de waarheden en geboden van onzen heiligen godsdiens hangen ook samen en veel negwer dan de letters van het alfabet.

Er is een God: dat is A... Omdat Hij bestaat, moet ge Hem aanbidden: dat is B... Omdat Hij Heer en Meester is, moet ge Hem gehoorzamen: dat is C... Omdat Hij goed is en liefdelijk, moet gij Hem beminnen: dat is D...

En zoo gaat het voort tot Z... over E, die eerbied eicht voor de waarheid; over G, die verbiedt de eer en goeden naam van den eevmensch door het slijk te helen; over K, die ons gebiedt zuiver van harte te zijn; over M, die ons het Misdoeren op Zon- en geboden feestdagen voorschijft; over O, die ons oplegt den Vastentijd door kerkelijken vasten en vleeschloofding te heiligen; over T, die ons zegt: « Biecht minstens eens 'n jaar uw zonden »; over V, die verplicht rond Paschen te communiceren; en over W, die ons herinnert dat in 't huwelik het « leven » niet « erbijdoen » 'n wrakroepende zonde is... En zoo komen we tot Z, die hande 't over dool en onrecht met het of hemel als beloning of straf voor onze werken...

Zie hier, waar 't hen gaat als een eenmaal A zegt... en daarom verneemt u vele groote Toto's als onze kleine: — 'k Wil niet A zeggen, want als ik A zeg, moet ik voortgaan tot Z...

Daarom alleen schreeuwen 8 godloche-naars op 10: « Er is geen God! » Ze willen niet A zeggen!...

Maar voor al die Toto's zal 'n dag komen; dat ze willens nillens hun godsdiens alfabet op moeten zeggen voor den grooten Rechter, en Die zal hun vragen bij elke waarheid of zij deze geloofd hebben, en bij elk gebod of ze dit in hun leven hebben volbracht.

Eenige opvoedkundige voorschriften voor huis en school

1. Kinderen worden geboren als personen en in alle geval ze moeten personen worden. Zij moeten opgevoerd tot wezens die zich zelf kunnen hantieren, niet tot wezens die door anderen bestuurd worden. Dit dient door de opvoeders goed op 't oog gehouden te worden.
2. De kinderen worden noch goed noch slecht geboren, maar zij bezitten vermogens voor goed en kwaad.
3. In 't hart van ieder Adam's kind schuilt allerhande zaad.
4. Het goede zaad is goed van aard. Het andere zaad is kwaad.
5. Zoo luidt een rijmpje, dat hetzelfde zegt.
6. De beginselen van gezag eemzijds en van gehoorzaamheid anderzijds zijn natuurlijk, noodzakelijk en fundamenteel; maar...
7. D-zee principen zijn begrond door den eerbied aan de persoonlijkheid der kinderen verschuldigd, welke niet mag verminderd worden hetzij door vrees of liefde, door oprand of invloed, of nooddoez « onderdrukking » van eenig natuurlijk verlangen.
8. Daarom boehikken wij slechts over drie middelen van opvoeding: de geest der omgeving, de tucht der gewoonte, de aanbidding van levende gezichten.
9. Wanneer wij spreken van den geest der omgeving bedoelen wij niet dat het kind afgezonderd moet worden in een ekin-

derlijke omgeving » bijzonder voor hem geschikt en bereid; maar dat wij moeten rekening houden met de opvoedkundige waarde van 'n natuurlijke, huiselijke omgeving d's kinds zowel voor hetgeen de personen als de zaken betreft, en dat men hem moet vrijelijk laten leven te midden zijner natuurlijke voorwaarden. Men vermindert de krachten van het kind door zijne wereld te doen neerdalen tot het kinderlijk peil.

7. Als wij zeggen dat opvoedkunde « een tucht is bedoelen wij de tucht der gewoonte, welke bopasdelijk en met voorzicht gevormd wordt, hetzij het gewoonte van geest of lichaam zijn. De physiologie leert ons dat het hersenzetel zich scheidt naar de gewone manier van denken, dat is naar onze gewoonten.

8. Met de uitdrukking « opvoeding i leven » bedoelen wij de behoefte aan verstandelijk en zedelijk, zoowel als aan liet aemelijk voedsel. De geest leeft van gelachten; en daarom moeten de kinderen een uitgebreiden leercurus ontvangen.

9. Maar de geest is geen vat waarin gedachten kunnen ingedruppeld worden, wij elk gedacht zich vastknoopt aan een massa van apperceptie of iets dergelijks, beginsel waarop de Herbart e Theorie van belangstelling steunt.

10. Maar het kinderlijk verstand « veel-der, — indien de figuur toegelaten is, — een verstandelijk orgaan in besidd met verlangen naar alle kennis. Deze is zijn geschikt voedsel welk het kan opnemen, voortren en vastleggen zoals het lichaam doet voor voedingsstoffen.

11. Dit verschil is meer dan een woordenkwestie. De theorie van Herbart legt in de opvoeding (o-oherbiding) der kennis in aantlokkende brokken die behoorlijk geordend zijn), de hoofdzaak op den onderwijzer. Kinderen welke volgens dit stelsel opgeleid zijn loopen gevaar van veel onderwijs te ontvangen en weinig kennis op te nemen het axioma der onderwijzers wordt dan, « datgene wat meest belang heeft » is niet wat het kind leert, maar hoe het zulks leert.

12. Wij intercederen bevroren dat het normale kind eere tekort echten heeft, welke hem in staat stellen alle kennis die voor hem past aan te nemen, hem een volledige en vrijgeleide leercurus te bezorgen, alleen zong draagende, dat de kennis welke hem onbegreepd wordt lewend zij, dat is dat de feit 'n niet onbegreepd worden, zonder behoorlijke verklaring, die, volgens de eichten der ziele en op aanschouwe wijze begreepde wijze bijgebracht wordt. Dit is mogelijk wanneer we de door de kinderen zelf gewensde ophelderingen geven.

De ouders dien 'n zich te verheugen wanneer hun kinderen hun met hun vragen lastig vallen. Ze zullen daarop goddelijk en zooveel ze kunnen antwoorden. Geen onderwijs, is vruchtbaarder dat dit!

DE LES VAN ENGEELSCH KIDDEREN EN SCHOOLMEESTERS.

De Londensche kinderen hebben dezer dagen aan het algemeen publiek een schoone les gegeven.

Toen zij met 70.000 bijeenkwamen, om den koming en de koningin te zien, werd er, toen de kinderen tot uitteinging, geen enkel papertje gezeven kon op de nmettelijke plaats waar zij gestaan hadden.

Zulke een resultaat is niet bereikt geweest, veronderstellen wij, zonder grondig onderricht in de school.

In alle geval, de Londensche kinderen halen er eer aan, en hun onderwijzers ook.

DE FIËREN VAN KIKVORSCHEN.

Het Museum van Natuurwetenschappen te New-York heeft een voraard kikvorschieren opgeslagen, welke zoowat 35.000 oieren behelgt.

Deze hoeveelheden is bestemd om uitgedeed te worden aan de leerlingen der verschillende onderwijsinrichtingen opdat deze aldus de gedaanteverwipeling van den kikvorschen van nabij zouden kunnen volgen.

De eieren worden bewaard in vergaerbakken waarin het water bestendig op een laag temperatuur wordt gehouden ten einde de ontwikkeling zooveel mogelijk te vertragen.

Vier personen welke daartoe een speciale reis naar Manchester, op 350 kilometers N.O. van New-York, hebben gemaakt, waren gelast met het opvisschen van het kikvorschen-broedsel.

Een moeilijk Beroep

Een gazetopsteller ontvangt soms aardige opmerkingen, welke veelal gansch tegengesteld zijn met elkander en zeer zonderling, zoodat ze wel waard zijn aangestipt te worden. Ziehier wat hij zoal te lezen krijgt:

— « Lieve opsteller, schrijft er een, dienech ons toch al die ongelukken niet op. 't Is om er van te griczen en mijn vrouw droomt 's nachts van niets dan van moord en van brand. Kunt ge niets anders melden? »

Een ander zegt: « Ge kent er niets van! Waarom niet meer uitleg geven over die schrikkelijke ramp? En hoe komt het dat ge zoo kort zijt met het verhaal van die moorddadige aanranding? »

— « Hoar eens, hoar opst! Het van al dat staatkundig nieuws moet ik niets weten. Wet kan me dat maken als men in het Oosten vecht. 't Is toch ver van hier! »

— « Mijn goede heer, zucht den derde, 't is toch waarlijk spijtig dat ge over die staatkundige dingen er nog niet wat bijbet. Dat is immers van 't hoogste belang. »

— « Heer uitgever, ik heb er genoeg van, met al uw politieke artikels: ik ben met u met 't politiek. »

« Proficiat, heer drukker, dat was raak verledes we k. Er maar slapper op les. »

— « Kommen, valt er dan iets meer voor in de gem state? We zouden veel meer nieuws willen vernemen dat van plaatselijk belang is. We lozen u binnenoit van braden of van menschen die hier langs de straat verongelukken. »

« Mijnheer de drukker, waarom geeft ge niet meer leedlijfs berichten? Zulke dingen vinden meest aantrekkelijk bij het vrouwvolk. »

« Neen me niet kwajik. Iedere redacteur, maar met al die liefdelijhamas heb ik geen uitstans. Dit is geen lizing voor kind ren. Geef liever wetenschappelijk nieuws. »

— « Dat gaat mij over zijn hant! Weeral een artikel over landbouw. Ik ben geen boer zult. Geef me in plaats meer nieuws voor mijn gold. »

« Heer Opsteller, dank voor uw leerzame artikels over Oudheidkunde. De ziele zijn waarlijk wetenschappelijk opgesteld, aantrekkelijk, en hoogst belangrijc voor de geschiedenis hi 't all en voor Tongeren, maar ook voor gansch het land. »

Een ander schrijft: « Schei uit met uwe onbeduidende ontdekkingen. Wat kunnen ons die oude muren, romenische kintelamen en potscherven schelen. »

« Uitgever, u moet er v n zeggen wat ge wilt, maar ge zijt van uwen tijd niet. Dertig regelkens sportnauws, wanneer zooveel in de sportveld voortvalt. Waarom daar niet een paar kolommen van gevegen? »

Een anders... Mijnheer, als ge niet een woord over sport schrijft, spurt ik uw blad op straat. « Wat, ge thol spelen? De ene heeft al een been gebroken en de andere verloor bijkame zijn oog. Ewel voor sport! De okkerkerij! En ge noedigt dit aan. 't Is lekker. »

« Gode heer, ik zou wil en d 't de zelfrijge lijst geeft van al de loten. Men heeft al een loten. En 'k zou wil en d 't de een, om den den wimen. »

Een ander zegt: « Neen, mijn goud 't niet wat er behoort, door die eifus die niet komen in loten af te leedigen. Weet u dat niet dat 't een lozen is, dat is en nu maar veel geld aan verhoort. Schrijf liever een artik over 't sparen. »

« Mijnheer, waarom doet ge dat wat meer actus met over den cinema? We levez dat zoo gaarne. »

« Ik dat u weten, hoer opsteller, dat ge uw vrienden slecht kunt dienen? Ge wakker de menschen aan naar den cinema te gaan, en wij, die herberg houden, zien geen menschen. »

« 't Is goed. Ge hebt mijn brief niet opgenomen tegen 't gemeentebestuur omdat ik wou dat... »

« Als gevolg van uw artikel tegen de gevegenyng, laat ik u weten dat ik van uw blad gevegen heb: ik ben aktermatig. »

« Maar om den duiel, gazet schrijver, wat stekt ge in 't hoofd te gansch hrijven dat 't vreesch zou afslaan! Moeten de bebrunners dan op 't zand liften? »

Zie hier, heer lezer, wat een goddelijk verbeverden heeft en wat al d'ingeldin op 'n rekening worden uitteekend!

Maar de gazet schrijver, bewijst dat het bel ne ziele taak, en overtuigt dat het 't tegeertende alle beknibbeling, ste bezijn plicht moet kwijten, gaat moedig vruut, gelijk de zaaien ten akker, onbekommerd met 't onkruid, dat 't opschiet van 't goede zaad kan komen bemommen. Er blijft toch immer zaad g'dijen, dat goede vruchten zal voortbrengen, en dat is den zaaiër genoeg.

De Nieuwe Regeering

ANTWOORD AAN EEN KRITIEK VAN « VOLKSWIL ».

Het socialistisch blad « De Volkswil » vindt het noodig de enige regels die wij aan de houding van Senator Meyers bij de stemming over de verbruikswotie in de nieuwe regeering, anders gezegd, over de devaluatie, gewijd hebben. Wij hebben er niets tegen dat men ons tegenspreke en kritiek op onze beschouwingen uittefene. Integendeel, zulks toont dat men belang aan onze artikels hecht. Maar wij betreuren dat « Volkswil » zulke uitdrukkingen als « kiesmanoeuvres », « gemeenheid », enz. gebruikt. In dezen tijd van samenwerking der politieke partijen, zou men daarvoor moeten afzien.

Er zijn van nu af redenen genoeg om in te zien dat de devaluatie een groote fout kan geweest zijn. De bevolking is kalme genoeg gebleven om over de kwestie zonder voortnemomheid te red neuren. Inderdaad, wij zullen slechts een paar aanhalingen doen tijdens de laatste dagen in de

daelbladpers verschenen.

In zijn redevoering te Boesclere op 19 dezes uitgesproken, kondde dhr. Sap, oud-minister der devaluatie en minister over de devaluatie te gevolgen hebben. Hij zegde, om:

« De heids maatregelen treffen hoofdzakelijk de kiesmense menschen, werkliden, die ons over hadden om te sparen, landbouwers, kleine burgers, middenstanders die de gewoonte hadden hun gespaarde centen in franken te laten en ze neerlegden in banken of in kassen die van hun stand afhankelijk of ze omgiet hielden in Staats-Prekeren en Gemeente fonden. Ze betoekenen de vorming van het meest interessante gedeelte van de bevolking, het deel van de bevolking dat werkt en hard werkt om de twee eendes van 't land te kunnen aanknoopen en een goede opvoeding aan de kinderen te kunnen geven; het deel van de bevolking dat niet neerleert maar dat spant en dank aan het volk Staat, Hand den Nivernand over de ondieze kapitalen beschikken, het deel van de bevolking dat van kinderen af het oog heeft gericht op den vreden door 't land, de behoefde draagt met de vruchten van een leven lang hard werken, op fantsanlike wijze zonder vreemde hulp en zonder de handen te moeten uitsteken, de laatste te versjaren te kunnen doorbrengen. »

Ze treffen de ongekosten onder de ongelukkigen die werken, die ganschen hun bezit aan den Staat hebben moeten toevertrouwen.

Dat is het eenig definitief dat de regering Van Zeland heeft verantwoord datan 't is een jammerlijke vaststelling. »

Welk artikel kan de regering tegen dit jammerlijk pas stellen? Handel en nijverheid beminnen, die intvoer werkt met winst, de werkloosheid vermindert. Dat is waar voor de toekomst. Maar dit is altijd het onvermeidlijk gevolg van een devaluatie. Men zal echter eerst toekomen 1 jaar en intjen kijk op den toekomstigen.

Van onzen kant moet ge gewaars op zekere voorwaarden, voor de pruden state eemmen, zoen ontezoek, over goddelijke zedden. Ze 'n voorzorgd, M. Gatt, onderminister van financiën, verklaarde. Het naar zijn oordeel de devaluatie « een gevegen worden. Maar het land moet zijn vertrouwen in de regering en een Regeering van nationaal goddelijke samenwerking was naar 't. Hij is medelidetoer dat hij 'n vastpangende had bij vooruitziende persone die de deval wordende de peid, devaluatie van middelen, ten einde hem te helpen tot een vreesch 't het hemel onder de dwalende van den frank. »

Zie hier, heer lezer, wat een goddelijk verbeverden heeft en wat al d'ingeldin op 'n rekening worden uitteekend!

Maar de gazet schrijver, bewijst dat het bel ne ziele taak, en overtuigt dat het 't tegeertende alle beknibbeling, ste bezijn plicht moet kwijten, gaat moedig vruut, gelijk de zaaien ten akker, onbekommerd met 't onkruid, dat 't opschiet van 't goede zaad kan komen bemommen. Er blijft toch immer zaad g'dijen, dat goede vruchten zal voortbrengen, en dat is den zaaiër genoeg.

Oudheidkunde.

EEN VOORNAAM OUDHEIDKUNDIG MUSEUM TE TONGEREN.

Vondten in het veld. — De twee opvoedende artikelen die hier aan de openbare verzameling Tongeren gewijd werden, te vinden aan dat er in de stad een oudheidkundig museum is, dat 't een vreesch is aan het licht te brengen. Dit is te weten dat de oudheidkundige verzameling van 1884, toen 'n twee reizen, die toen Tongeren besworen, namelijke Octalpe, de gevege, de d'ingeldin, en 'n vreesch 't Tusschen den grooten onbekendheid van de huidige wandellieren, werden de zedelijke talen te fondemmen van pebolen, wou er ook te n'pke godenstatuen, g'del'stucken, kostbare steenen met, reusen 's verschild, pottenwerk, opschriften, of 's standbeelden opgedoken. (Zie Pinerarium, etc. Antw. Plantijn, 1584).

Doeh, want is dat alles gelieven, vraagt men zich af, wat als het verveeren, dan zou men wenschen dat de aarde het finger in haar schoot bewaard had. Dit verveeren geveerde wel, toen men allen 'n acht gaf op de wonde der gewoonte, zooverwerpen, zonder zich eng aan de h'p'k'p'k' geleen te aten. Maar die tijden zijn lang veranderd. Musea zijn overal tot stand gekomen, en voor de Tongerensche oudheden zijn er heele zalen in de rieht in het Curtiusmuseum te Luik; er zijn ook zeer merkwaardige Tongerensche oudheden te Brussel, te Leiden, enz.

Het Museum van Tongeren. — Het is voor Tongeren en de provincie Limburg een geluk dat er te Tongeren in het reeds verbeverden oudheidkundige verzameling tot stand kwam, namelijk het Limburgsch Geschied- en Oudheidkundig Genootschap (SSLL) dat tot 1851 oplikt. En in het jaar 1860 nootet Alb. d'Otreppe de Beuzette, eerste voorzitter van het Oudheidkundig Instituut van Luik:

« Tongeren te midden van de groote, roemrijke overblijfselen, waardoor het omgeven is, heeft het noodig ge oordeeld een genootschap van geleerden op te richten met het doel de herinneringen bijeen te brengen en ze in zijn Bulletin af te drukken, en de kunstvoorwerpen en oudheden te verzamelen om ze in een in-wording-zijnd museum neer te leggen. Dit Genootschap